

Varmalan vuosi

Syvällä metsän sydämessä sijaitsee pieni ja idyllinen Varmalan kylä. Se on paikka, jossa vuodenajat vaihtuvat kauniisti, ja jokainen niistä tuo mukanaan uusia haasteita ja ilonaiheita. Kylän asukkaat ovat erityisen kekseliäitä ja yhteisöllisiä, ja he tietävät, että yhteistyö on avain kaikkeen.

Varmalassa on mutkittavia polkuja, jotka yhdistävät pieniä, kodikkaita mökkejä. Jokaisen mökin pihassa kasvaa kukkia, yrttejä tai pieniä kasvimaita. Kylän keskellä on aukio, jossa asukkaat kokoontuvat juhlimaan, jakamaan tarinoita ja suunnittelemaan, miten kohdata tulevat haasteet. Kylää ympäröivä metsä on täynnä vehreyttä, polkuja ja piilopaikkoja, joissa seikkailut odottavat.

Varmalan kylän tarinat kertovat, miten yhdessä selvitään haasteista ja miten pienetkin teot voivat olla suuria. Jokainen asukas tuo yhteisöön oman erityisen lahjansa, ja he muistuttavat, että kenenkään ei tarvitse kohdata elämän myrskyjä yksin.

Karhu-Karrin tulvaseikkailu.....	4
Ensiavun sankari	6
Jänö-Joona ja yllätys varastossa.....	8
Varmalan odottamattomat vieraat....	11
Karhu-Karri ja eksymisen taito.....	13
Varmalan kaivo kuivuu.....	15
Siili-Salli ja pimeän pelko.....	18
Orava-Osmo ja tuulen voima.....	20
Siili-Salli ja syksyn nuotio.....	22
Jänö-Joona ja talvinen myrsky.....	25
Varmalan kova pakkanen.....	27
Varmalan kylän joulukuulu.....	29

Kevät

Karhu-Karrin Tulvaseikkailu

Varmalan kylässä oli tavallinen kevään päivä, mutta lumien sulaminen sai lähellä olevat joet virtaamaan tavallista vuolaammin. Pöllö-Paula, joka oli aina tilanteen tasalla, kertoi kylän asukkaille, että tulva saattoi nousta lähipäivinä. "Kaikkien on syytä varautua! Nostakaa tärkeät tavarat korkealle ja pitäkää huoli, että teillä on tarpeeksi ruokaa ja vettä," Paula huhui kylänaukion yllä.

Karhu-Karri kuunteli ohjeita, mutta hänen mielestään asia ei ollut niin vakava. "Tulva ei minua pelota," Karri sanoi itsevarmasti. "Minä olen suuri ja vahva karhu. Ei pieni vesi minua haittaa." "Mutta Karri," Siili-Salli sanoi lempeästi, "kyse ei ole vain sinusta. Tulva voi vahingoittaa kotiasi ja vaikeuttaa ruoan saantia. Eikö olisi viisaampaa varautua?" Karri kohautti karvaisia hartioitaan ja jatkoi tavanomaisia askareitaan, jättäen varautumisen muiden huoleksi.

Muutaman päivän kuluttua tulva alkoi nousta nopeasti. Vesi peitti pellot ja kiipesi kylän kapeille teille. Karhu-Karri katseli hämmentyneenä, kun vesi läheni hänen kotiansa. "Ehkei tämä ollutkaan ihan pieni juttu," Karri mutisi ja yritti pelastaa tavaroitaan, mutta monet niistä olivat jo ehtineet kastua.

"Miksen kuunnellut Paulaa ja Sallia?" Karri huokaisi. Hän lähti kahlamaan Siili-Sallin luo, koska tiesi, että Salli oli aina hyvin valmistautunut.

Kun Karri saapui, Salli oli nostanut kaikki tärkeät tavarat korkealle hyllyille ja valmistanut pienen eväsvaraston. "Tule sisään, Karri," Salli sanoi. "Minulla on kuivaa ruokaa ja vettä, mutta ensi kerralla sinun täytyy varautua itse paremmin."

Kun vesi lopulta alkoi laskea, Karhu-Karri oli oppinut tärkeän opetuksen. Hän kiitti Sallia avusta ja päätti ottaa varautumisen vakavasti. Karri rakensi uuden hyllyn korkealle kotinsa seinälle ja keräsi varastoon herkullista hunajaa, kynttilöitä ja vettä.

"Paula oli oikeassa, varautuminen on viisautta," Karri sanoi itselleen. "Ja seuraavalla kerralla minä voin olla se, joka auttaa muita."

Varautuminen vaikeuksiin hyvissä ajoin on viisautta

Ensiavun sankari

Varmalan kylässä oli suuri päivä. Jokakeväinen hyppelykilpailu oli alkamassa, ja Jänö-Joona oli täynnä itseluottamusta astellessaan kisan aloituspaikalle. "Tänään minä voitan!" hän julisti kaikille venytellessään tassujaan.

Kilpailu alkoi, ja Joona loikki korkealle ja pitkälle, jättäen nopeasti muut kisaajat taakseen. Nähdessään lähestyvän maaliviivan Joona oli jo niin voittonsa lumoissa että unohti katsoa eteensä, ja hänen tassunsa osui kiven reunaan. Joona kaatui maahan ja huudahti: "Ai! Tassuni!"

Kilpakumppanit pysähtyivät heti. Kisaa sivusta seurannut Orava-Osmo asteli varovaisesti Joonan luo. "Oletko kunnossa?" hän kysyi huolestuneena.

"Ei, tassuun sattuu kovasti!" Joona valitti.

Osmo muisti, mitä Pöllö-Paula oli opettanut ensiapukurssilla. "Ei hätää, minä tiedän, mitä tehdään," Osmo sanoi ja otti esiin pienen ensiapupakkauksen, jonka hän oli tuonut kilpailuun.

Ensimmäiseksi Osmo tarkisti, ettei tassu ollut murtunut. "Liikuttele varpaitasi varovasti," hän neuvoi. Joona teki niin ja vaikka se sattui, hän pystyi liikuttamaan niitä. "Hyvä, tassu ei ole murtunut, mutta se on varmasti venähtänyt," Osmo totesi.

Seuraavaksi Osmo puhdisti tassun pienen haavan ja kääri sen kevyesti sideharsolla. "Näin tassu pysyy suojattuna, kunnes pääset lepäämään," hän sanoi.

Koko kylä oli katsellut tapahtumia hiljaisuudessa, mutta nyt he alkoivat taputtaa. "Hyvin tehty, Osmo! Olet oikea ensiavun sankari!" Pöllö-Paula huudahti.

Joona hymyili kiitollisena. "Kiitos, Osmo. Sinä pelastit minut. En olisi selvinnyt ilman sinua."

"Ei kestä kiittää," Osmo vastasi. "Ensiapu on taito, jonka jokaisen kannattaa oppia. Se voi auttaa paitsi itseä, myös muita."

Kun kilpailu päättyi, Joona sai erityispalkinnon sitkeydestään ja Osmo ensiavusta. Kyläläiset päättivät järjestää seuraavana keväänä ensiapukurssin kaikille halukkaille.

Ensiapu on taito, joka voi auttaa sinua ja muita hädän hetkellä.

Jänö-Joona ja yllätys varastossa

Aurinko paistoi kirkkaasti Varmalan kylän yllä, ja Jänö-Joona oli juuri herännyt päiväuniltaan. Hän venytteli pitkät jäniksenkäpälänsä ja päätti, että tänään olisi hyvä päivä tarkistaa hänen kuuluisa porkkanavarastonsa.

”Kuka tahansa tietää, että hyvin varautunut jänis ei jää nälkäiseksi,” Joona mutisi itsekseen, kun hän asteli varastoonsa. Mutta kun Joona avasi varaston oven, häntä odotti epämiellyttävä yllätys. Osa porkkanoista oli nahistunut, ja muutamat olivat alkaneet jo homehtua. Joona huokaisi syvään. ”Miten tässä näin kävi? Luulin, että varastoni oli täydellisessä kunnossa!”

Pöllö-Paula, joka oli tunnettu kylän viisaimpana neuvonantajana, sattui lentämään ohi. Hän huomasi Joonan huolestuneen ilmeen ja laskeutui varaston ovelle. ”Mikä hätänä, Joona?” Paula kysyi.

”Porkkanani ovat menneet pilalle,” Joona valitti. ”Olen varastoinut ruokaa, mutta en ole muistanut tarkistaa sitä pitkään aikaan.”

Paula nyökkäsi ymmärtäväisesti. ”Varastointi on tärkeää, mutta yhtä tärkeää on pitää huolta siitä, että varasto pysyy käyttökelpoisena. Tule, käydään yhdessä läpi, mitä voisit tehdä paremmin.”

Paulan johdolla Joona aloitti varastonsa siivoamisen. He heittivät pois pilaantuneet porkkanat ja puhdistivat lattian homeisista murusista. ”Ensimmäinen sääntö on: kierrätä varastoasi. Käytä vanhimmat tuotteet ensin ja lisää uusia niiden tilalle,” Paula neuvoi.

”Mutta miten muistan, mikä on vanhinta?” Joona kysyi.

”Voit merkitä porkkanasäkkeihin päivämäärät tai järjestää ne niin, että vanhimmat ovat etualalla,” Paula vastasi. ”Ja muista tarkistaa varastosi säännöllisesti, esimerkiksi jokaisen vuodenajan alussa.”

Kun varasto oli siivottu, Joona päätti täydentää sitä uusilla porkkanoilla ja muilla tarvikkeilla, kuten kuivatuilla yrteillä ja juurikkailla. Siili-Salli toi Joonalle muutaman ylimääräisen säkin heinää, ja Orava-Osmo jakoi kuivatettuja tammenterhoja.

”Kiitos, ystävät,” Joona sanoi. ”Nyt varastoni on taas kunnossa, ja olen valmis mihin tahansa.”

”Ja muistathan, että kotivara ei ole vain sinua varten,” Paula lisäsi. ”Se voi auttaa myös muita hätätilanteessa.”

”Kotivara on todellinen turva,” Joona sanoi tyytyväisenä.

Pöllö-Paula nyökkäsi. ”Hyvin tehty, Joona. Kun pidät huolta varastostasi, varastosi pitää huolta sinusta.”

Kotivara tuo turvaa, mutta sitä täytyy hoitaa säännöllisesti

Kesä

Varmalan odottamattomat vieraat

Aurinko paistoi kirkkaasti Varmalan kylän yllä, ja kylän asukkaat touhusivat tavanomaisissa askareissaan. Pöllö-Paula istui korkealla oksallaan ja katseli kaukaisuuteen. Yhtäkkiä hän näki jotain huolestuttavaa: kaukaisen metsän yllä nousi tummaa savua.

"Metsäpalo!" Paula huhui. "Kaikki kylän asukkaat, tulkaa kuuntelemaan! Meille saattaa tulla vieraita, jotka tarvitsevat apuamme."

Eläinten kylän asukkaat kokoontuivat aukion ympärille kuuntelemaan. "Metsäpalo voi ajaa monia eläimiä pois kodeistaan. Meidän on oltava valmiita auttamaan heitä," Paula selitti.

Jänö-Joona rypisti kulmiaan. "Mutta miten me voimme auttaa kaikkia? Meilläkin on rajallisesti ruokaa ja tilaa."

"Pienikin apu voi merkitä paljon niille, jotka ovat kokeneet kovia," Paula vastasi. "Jos jokainen meistä tekee osansa, voimme auttaa monia."

Muutaman tunnin kuluttua metsäpolkua pitkin alkoi saapua väsyneitä ja huolestuneita eläimiä. Heidän turkkinsa olivat nokeentuneita, ja monet kantoivat mukanaan vain pieniä nyyttejä.

"Hei, voisimmeko saada suojaa täältä?" kysyi pieni ketunpoikanen, joka katseli Jänö-Joonaa suurin, surullisin silmin.

"Totta kai," Joona vastasi nopeasti ja tunki piston sydämessään. Hän muisti Paulan sanat: pienikin apu voi olla suuri.

Karhu-Karri toi vieraille hunajaa ja pähkinöitä, ja Siili-Salli rakensi kuusenoksista pehmeitä pesiä. Pöllö-Paula ohjasi kaikki kylän suureen aitaan, jossa he saisivat levätä rauhassa.

Illan tullen kylän asukkaat ja vieraat kokoontuivat nuotion äärelle. Ketunpoikanen kertoi, miten metsäpalo oli tuhonnut hänen perheensä pesän. "En tiedä, miten olisimme selvinneet ilman teidän apuanne," poikanen sanoi kiitollisena.

"Tämä on yhteisön voima," Pöllö-Paula sanoi. "Kun autamme toisiamme, voimme selviytyä suuristakin haasteista." Jänö-Joona nyökkäsi ja katsoi ketunpoikasta. "Anteeksi, että epäilin. Nyt ymmärrän, miksi on niin tärkeää auttaa."

Seuraavina päivinä Varmalan kylän asukkaat ja uudet tulokkaat tekivät yhdessä työtä. He rakensivat uusia pesiä ja jakoivat ruokaa. Kun askareet olivat valmiita ja Varmalan eläinten oli aika palata kotiinsa, monet vieraista vilkuttivat heille kyynelsilmin.

"Me emme koskaan unohda, miten Varmalan kylä auttoi meitä hädän hetkellä," ketunpoikanen sanoi. Pöllö-Paula hymyili. "Ja me emme unohda teitä. Olette aina tervetulleita takaisin."

Toisen auttaminen on tärkeää kun kohtaamme yhteisiä suuria haasteita

Karhu-Karri ja eksymisen taito

Kesäaurinko paistoi kirkkaasti Varmalan kylän yllä, ja metsät olivat täynnä kypsiä marjoja. Karhu-Karri oli odottanut tätä päivää koko viikon. "Tänään löydän varmasti kylän suurimmat mustikkamäet!" Karri julisti innoissaan, kun hän pakkasi koriinsa eväät ja juomapullon.

Pöllö-Paula, joka istui kylänaukion laidalla, kuuli Karrin suunnitelmat. "Muista varautua, Karri," Paula sanoi. "Metsä voi olla petollinen, jos et tunne reittiäsi. Pidäthän mukana kartan ja kompassin?"

Karri nauroi. "Ei hätää, Paula! Olen käynyt täällä monta kertaa ennenkin. Tunnen metsän kuin omat tassuni."

Paula katsoi Karria pitkään, mutta ei sanonut enempää. "Ole sitten varovainen," hän sanoi lopulta ja palasi lukemaan kirjaansa.

Karhu-Karri loikki metsään ja seurasi kapeaa polkua, joka kiemurteli korkeiden kuusten välistä. Hän poimi kourallisen mustikoita ja pysähtyi syömään eväitään. Aurinko paistoi lämpimästi, ja kaikki tuntui täydelliseltä.

Mutta kun Karri päätti jatkaa matkaansa, hän huomasi, ettei muistanut, mistä suunnasta oli tullut. Polkuja risteili joka suuntaan, ja ne kaikki näyttivät samanlaisilta. "Ei hätää, kyllä minä tästä selvän otan," Karri mutisi ja valitsi yhden polun.

Hän käveli pitkään, mutta polku ei vienytäkään takaisin kylään. Sen sijaan se päättyi tiheään pensaikkoon. Karri tunsu sydämensä sykkivän nopeammin. "Ehkei tämä ollutkaan oikea suunta," hän sanoi hiljaa ja kääntyi takaisin.

Mutta takaisinpäin kulkiessaan Karri huomasi, ettei tunnistanut reittiä. Oksat rapisivat, ja kaukaa kuului vieras linnun varoitushuuto. Karri pysähtyi paikoilleen. "Entä jos olen eksynyt?" hän ajatteli ja tunsu tassujensa värähtävän.

Äkkiä Karri muisti, mitä Pöllö-Paula oli kertonut eksymistilanteista: "Jos et tiedä, missä olet, pysy paikoillasi. Tee itsesi näkyväksi ja odota, että joku löytää sinut."

Karri istahti suuren kiven viereen ja katsoi taivaalle. Aurinko alkoi laskea, ja metsän varjot pitenivät. Hän kääräisi eväspyyhkeensä korkeaan oksaan lipuksi, joka heilui tuulessa. "Jos joku etsii minua, hän huomaa tämän," Karri sanoi itselleen.

Hän istui hiljaa ja kuunteli metsän ääniä mutustellessaan eväsleipäänsä. Pian hän kuuli tuttuja siiveniskuja. "Karri! Missä olet?" kuului Pöllö-Paulan huuto.

"Täällä! Olen täällä!" Karri huusi ja heilutti tassujaan.

Paula laskeutui oksalle Karrin viereen ja hymyili. "Hyvin tehty, Karri. Sinä pysyit paikoillasi ja teit itsesi näkyväksi. Se auttoi minua löytämään sinut."

Kun he palasivat takaisin kylään, Karri kertoi kaikille, mitä oli oppinut. "Eksyminen ei ole hauskaa, mutta kun muistaa pysyä rauhallisena ja noudattaa ohjeita, siitä voi selviytyä. Kiitos, Paula, että neuvoit minua."

Pöllö-Paula nyökkäsi. "Hyvin tehty, Karri. Nyt tiedät, miten toimia, jos eksyt uudelleen. Mutta ensi kerralla ota kartta ja kompassi mukaasi."

Karri nyökkäsi vakavana. "Seuraavalla kerralla olen varmasti paremmin varautunut."

Tiedä mistä saat apua ja pysy rauhallisena, jos eksyt

Varmalan kaivo kuivuu

Aurinko porotti kuumana Varmalan kylän yllä. Oli ollut viikkoja jatkunut helle, eikä sadetta ollut näkynyt pitkään aikaan. Kyläläiset alkoivat huolestua, sillä heidän yhteinen kaivonsa alkoi näyttämään huolestuttavan tyhjältä.

”Meidän täytyy tehdä jotain, ennen kuin vesi loppuu kokonaan,” Pöllö-Paula sanoi kylän kokouksessa. ”Jos kaivo kuivuu, tarvitsemme varasuunnitelman.”

Jänö-Joona vilkaisi ympärilleen. ”Mutta mitä me voimme tehdä? Eihän vettä voi taikoa lisää.”

”Ei voikaan,” Paula vastasi, ”mutta voimme käyttää viisaasti sitä vettä, mitä meillä vielä on, ja löytää vaihtoehtoisia tapoja selvittää.”

Kyläläiset ryhtyivät heti toimeen. Siili-Salli ehdotti, että jokainen ottaisi käyttöön säästötoimenpiteitä. ”Voimme käyttää pesuvettä kasvien kasteluun ja kerätä aamukastetta lehdistä. Jokainen pisara on tärkeä.”

Orava-Osmo, joka oli tunnettu kekseliäisyydestään, toi esiin idean rakentaa yksinkertaisia sadevesisäiliöitä. ”Vaikka nyt ei sada, kun sade lopulta tulee, voimme varastoida vettä tulevia kuivia kausia varten.”

Pöllö-Paula päätti myös lähettää Jänö-Joonan ja Karhu-Karrin tutkimaan läheistä metsää jos he löytäisivät sieltä vettä.

Metsässä Joona ja Karri löysivät pienen puron, joka virtasi yhä hiljalleen. ”Tämä voisi auttaa meitä ainakin vähän aikaa,” Karri sanoi ja alkoi täyttää mukana tuomaansa vesisäiliötä. ”Mutta meidän täytyy käyttää tätä vettä viisaasti.”

Kun he palasivat kylään, Pöllö-Paula jakoi veden tasapuolisesti kaikkien kyläläisten kesken. ”Tämä ei riitä pitkään, mutta se auttaa meitä selviytymään, kunnes tilanne paranee.”

Viikkojen kuluttua ensimmäiset sadepilvet alkoivat kerääntyä taivaalle. Kun sade vihdoinkin alkoi, kyläläiset juhlivat. Sadevesisäiliöt täyttyivät, ja kaivo alkoi jälleen pulputa vettä.

Pöllö-Paula kokosi kyläläiset yhteen ja sanoi: ”Tämä kesä opetti meille tärkeitä asioita. Veden säästäminen ja varastointi ovat elintärkeitä taitoja. Nyt me tiedämme, miten toimia seuraavalla kerralla, kun kuivuus yllättää.”

Jänö-Joona nyökkäsi. ”Ja minä opin, että vaikka tilanne tuntuisi vaikealta, yhteistyöllä ja viisailla päätöksillä voimme selvittää mistä tahansa.”

Vesi on tärkeää ja sitä kannattaa säästää tulevia tarpeita varten

Syksy

Siili-Salli ja pimeän pelko

Eläinten kylään laskeutui ilta, ja taivas oli täynnä tähtiä. Mutta tänä iltana kaikki ei ollut aivan tavallista. Kylän katulyhdyt olivat sammuneet myrskyssä ja koko kylä peittyi pimeyteen. Talot ja polut, jotka tavallisesti loistivat lyhtyjien valossa, olivat nyt sysimustia.

Siili-Salli istui talossaan ja kuunteli hiljaisuutta. "Miten täällä voi olla näin pimeää?" Salli kuiskasi itsekseen. Pimeys tuntui oudon suurelta ja painostavalta, ja pienet rapisevat äänet ulkoa saivat hänet hämmentymään. "Entä jos joku on ulkona? Entä jos eksyn, jos yritän liikkua?"

Salli muisti Pöllö-Paulan sanat: "Pimeys voi tuntua pelottavalta, mutta valon avulla voit karkoittaa pimeyden." Salli päätti etsiä valoa. Hän muisti, että oli varastoinut lyhdyn ja kynttilöitä hätävarastoonsa juuri tällaisten tilanteiden varalta.

Salli kaivoi esiin pienen laatikon, jonka hän oli tehnyt itselleen varastoksi. Siellä oli kynttilöitä, tulitikkuja ja Sallin etsimä lyhty. Hän sytytti lyhdyn ja huomasi heti, kuinka paljon helpommalta kaikki tuntui valon kanssa. "Tämä ei olekaan niin pelottavaa," Salli sanoi ja hymyili itselleen. "Valo auttaa minua näkemään, että kaikki on kunnossa."

Hän sytytti myös kynttilän ja asetti sen turvallisesti pöydälle. Koko koti muuttui heti kotoisammaksi ja lämpimämmäksi. Salli huomasi, ettei pimeys ollutkaan niin pelottavaa, kun siihen oli valmistautunut.

Äkkiä ovelta kuului koputus. Se oli Jänö-Joona, joka oli eksynyt pimeässä. "Salli, voitko auttaa? Minä en näe mitään, ja pelkään kompastuvani polulla."

Salli ojensi Joonalle lyhdyn. "Tässä, ota tämä. Valon kanssa pimeys ei tunnu niin pahalta. Ja voit tulla tänne odottamaan, kunnes valot saadaan korjattua."

Joona huokaisi helpotuksesta ja istahti Sallin tuolille. "Kiitos, Salli. Sinä olet aina niin viisas. Minun täytyy hankkia oma lyhty tällaisten tilanteiden varalle."

Seuraavana päivänä katulyhdyt taas toimivat ja kadut peittyivät niiden turvalliseen valoon. Mutta Siili-Salli tiesi, että pimeä ei ollut niin pelottavaa, kun siihen oli varautunut. Hän opetti Joonalle ja muille kylän asukkaille, miten varautua pimeyteen: "Pidä aina kynttilöitä ja lyhtyjä helposti saatavilla. Silloin valo on aina lähelläsi."

Pimeys ei ole pelottavaa, kun sinulla on valoa ja olet valmistautunut

Orava-Osmo ja tuulen voima

Syksy oli saapunut Varmalan kylään, ja metsän puut hehkuivat punaisen, oranssin ja keltaisen sävyissä. Orava-Osmo oli kiireinen kerätessään tammenterhoja talvea varten. Hän oli ripustanut pihalleen narulle kuivumaan lehtiä ja pieniä oksia, joita hän aikoi käyttää kotinsa eristykseen. Pihalla lojui myös tyhjiä ämpäreitä ja kori, joka oli puolillaan tammenterhoja.

Pöllö-Paula lensi paikalle ja katseli Osmon pihaa. "Osmo, oletko kuullut, että myrsky on tulossa?" Paula kysyi.

Osmo pysähtyi hetkeksi ja katsoi yllättyneenä. "Myrsky? En ole ehtinyt ajatella sellaista. Minulla on ollut niin paljon tekemistä tammenterhojen kanssa."

"Myrskyt voivat olla vaarallisia, erityisesti jos pihalla on irtonaisia tavaroita," Paula varoitti. "Tuuli voi lennättää niitä ympäriinsä ja aiheuttaa vahinkoja."

Osmo katsoi ympärilleen ja huomasi, että hänen pihansa oli täynnä irrallisia esineitä. "Sinä olet oikeassa, Paula. Minun täytyy siivota tämä ennen kuin myrsky saapuu."

Hän ryhtyi heti toimeen. Osmo keräsi kaikki ämpärit ja korit yhteen paikkaan ja vei ne varastoonsa. Hän kiinnitti narulla olevat lehdet ja oksat paremmin, jotta ne eivät lentäisi tuulen mukana. Lopuksi hän haravoi pihan ja vei kaikki irtonaiset oksat ja lehdet kompostiin.

Kun Osmo oli valmis, Siili-Salli tuli käymään. "Hyvältä näyttää, Osmo! Sinä olet todella valmistautunut myrskyä varten," Salli sanoi ihailen.

"Kiitos, Salli. Minun piti oppia, että kiireessä ei aina tule ajateltua kaikkea. Onneksi Paula huomasi asian ajoissa," Osmo vastasi.

Kun myrsky saapui, tuuli ulvoi ja puut taipuivat sen voimasta. Mutta Osmon piha pysyi siistinä, eikä mikään esine lentänyt ympäriinsä. Seuraavana aamuna aurinko paistoi kirkkaalta taivaalta, ja Osmo kiersi katsomassa pijaansa. Kaikki oli kunnossa.

Pöllö-Paula laskeutui Osmon viereen. "Hyvin tehty, Osmo. Sinä olet nyt valmis myrskyihin. Muista aina tarkistaa pihasi ennen kuin tuuli yltyy."

Osmo nyökkäsi ja hymyili. "Kiitos, Paula. Opin tänään, että pienillä teoilla voi olla suuri merkitys, kun kyse on turvallisuudesta."

Kodin turvallisuus alkaa pienistä teoista

Siili-Salli ja syksyn nuotio

Syksy oli saapunut Varmalan kylään, ja metsä hehkui punaisen, keltaisen ja oranssin sävyissä. Eläimet olivat kokoontuneet suurelle aukiolle juhlistamaan sadonkorjuuta. Orava-Osmo oli tuonut tammenterhoja, Jänö-Joona porkkanoita, ja Karhu-Karri oli kantanut mukanaan hunajapurkkeja. Keskellä aukiota roihusi suuri nuotio, jonka ympärillä kaikki nauttivat syksyisestä illasta.

"Tämä on paras aika vuodesta," Jänö-Joona sanoi ja haukkasi ison palan porkkanakakkua. "Kaikki on niin kaunista, ja ilma on juuri sopivan viileä."

"Ja nuotio tuo mukavasti lämpöä," Karhu-Karri lisäsi. "Tuli on hyvä ystävä, kun sitä käsitellään oikein."

Juhlan jatkuessa Jänö-Joona päätti, että hänkin haluaisi sytyttää oman nuotionsa. Hän keräsi kuivuneita lehtiä ja oksia kasaksi ja kaivoi esiin tulitikut, jotka hän oli saanut Pöllö-Paulalta varautumisharjoituksessa.

"Tämä on helppoa," Joona mutisi itsekseen ja raapaisi tulitikun. Hetkessä lehdet leimahtivat liekkeihin, ja nuotio alkoi kasvaa. Mutta Joona ei ollut huomannut, että kasa oli liian lähellä kuivaa ruohikkoa. Liekit alkoivat levitä uhkaavasti.

"Apua! Mitä minä teen?" Joona huudahti paniikissa.

Siili-Salli, joka oli tarkkaillut tilannetta, riensi paikalle. "Rauhoitu, Joona. Minä autan sinua," hän sanoi. Salli tarttui ämpäriin, joka oli täynnä vettä, ja kaatoi sen liekkeihin. Joona seurasi perässä ja alkoi heittää hiekkaa nuotion päälle. Pian liekit sammuiivat, ja tilanne oli hallinnassa.

"Voi ei, olin niin huolimaton," Joona sanoi nolona. "En ajatellut, että nuotio voisi levitä."

"Tuli on hyvä renki mutta huono isäntä," Salli sanoi. "Nuotion sytyttäminen on tärkeä taito, mutta sen kanssa täytyy olla varovainen. Anna kun näytän, miten se tehdään oikein."

Salli ohjasi Joonan tasaiselle, avoimelle paikalle, jossa ei ollut kuivia lehtiä tai ruohoa. "Ensimmäiseksi varmista, että nuotion ympärillä on riittävästi tilaa. On hyvin tärkeää löytää turvallinen paikka nuotiolle."

Joona nyökkäsi ja teki, kuten Salli neuvoi. Kun nuotio oli turvallisesti sytytetty, Salli muistutti vielä yhdestä asiasta. "Kun olet valmis, varmista, että nuotio on sammutettu kunnolla. Kaada vettä tai hiekkaa hiilloksen päälle ja tarkista, että se ei enää savua."

Kun juhla päättyi, kaikki eläimet auttoivat sammuttamaan suuren nuotion. He kaatoivat vettä ja hiekkaa liekkien päälle ja varmistivat, että kaikki oli turvallista. "Tämä oli hyvä oppitunti meille kaikille," Pöllö-Paula sanoi. "Tuli on tärkeä, mutta sen kanssa täytyy aina olla varovainen."

Jänö-Joona hymyili ja katsoi Siili-Sallia. "Kiitos, että autoit minua, Salli. Opin tänään, miten tärkeää on olla huolellinen tulen kanssa."

"Ja minä opin, että yhdessä voimme selvitä mistä tahansa," Salli vastasi.

Turvallinen toiminta on tärkeää tulta käsitellessä

Talvi

Jänö-Joona ja talvinen myrsky

Varmalan kylässä oli alkanut kova talvimyrsky. Tuuli ulvoi ympäri metsiä, ja lumihiutaaleet pyyhkäisivät maan valkoiseen peittoon. Kylän asukkaat olivat vetäytyneet koteihinsa, mutta Jänö-Joona istui hiljaisessa kodissaan ja tunsu sydämensä hakkaavan.

”Entä jos myrsky rikkoo kotini? Entä jos lumi tukkii kaikki polut?” Joona mietti hermostuneena. Hänen mielensä oli täynnä huolia, ja tassut tärisivät levottomuudesta.

Äkkiä ovelta kuului koputus. Se oli Pöllö-Paula, joka oli tuonut mukanaan lämpimän viltin ja kupillisen kuumaa yrteetä. ”Huomasin, että valosi oli sammunut. Onko kaikki kunnossa?” Paula kysyi.

Joona nyökkäsi, mutta huokaisi syvään. ”Minä vain... minua pelottaa, Paula. Entä jos jotain pahaa tapahtuu?”

Paula istui alas Joonaksen viereen ja laski siipensä hänen hartialleen. ”Pelko on luonnollista, mutta muistathan, että rauhallinen mieli auttaa sinua toimimaan viisaasti,” Paula sanoi. ”Hengitä syvään, Joona. Keskity siihen, mitä voit tehdä juuri nyt.”

Joona sulki silmänsä ja hengitti syvään sisään ja ulos, kuten Paula neuvoi. Vähitellen hänen tassujensa tärinä lakkasi, ja mieli alkoi kirkastua. ”Miten voisin valmistautua paremmin?” Joona mietti ja vilkaisi ympärilleen.

Hän sytytti kynttilän ja tarkisti, että hänellä oli riittävästi ruokaa ja vettä. Sitten hän lisäsi lämpimiä heiniä lattialle ja kääri viltin tiukasti ylleen. ”Nyt minulla on kaikki, mitä tarvitsen. Ja jos tarvitsen apua, tiedän, että kylässä on paljon ystäviä.”

Kun aamu koitti, myrsky oli laantunut. Joona avasi kotinsa oven ja huomasi lumen peittämän maiseman olevan kauniimpi kuin koskaan. Pöllö-Paula lensi hänen luokseen ja hymyili. ”Hyvin tehty, Joona. Rauhallinen mieli auttoi sinua selviytymään myrskystä.”

Joona hymyili takaisin. ”Kiitos, Paula. Opin, että pelko ei katoa pelkäämällä, mutta rauhallisesti toimimalla selviää mistä tahansa.”

Rauhallinen mieli auttaa selviytymään vaikeistakin tilanteista

Varmalan kova pakkanen

Talvinen päivä oli alkanut rauhallisesti Varmalan kylässä. Kyläläiset olivat tottuneet kylmään, mutta tänään pakkanen oli poikkeuksellisen pureva. Pöllö-Paula lensi korkealle tammen oksalle tarkkailemaan tilannetta. "Tämä ei näytä hyvältä," hän mutisi ja kutsui kyläläiset kokoon.

"Ystävät, tänään pakkanen kiristyy ennätyslukemiin. Kaikkien on syytä pysyä sisällä ja varmistaa, että kodeissa on tarpeeksi lämpöä ja ruokaa," Paula varoitti.

Eläimet nyökkäsivät ja kiirehtivät koteihinsa. Mutta ennen kuin ilta ehti laskeutua, kylmä ilma alkoi tunkeutua pienimpiin ja huonommin eristettyihin koteihin. Jänö-Joona huomasi pian, että hänen talonsa seinät eivät pitäneet kylmää ulkona. "Tämä ei ole enää turvallista," hän sanoi itselleen ja lähti etsimään apua.

Joona kahlasii lumessa ja saapui Siili-Sallin luo. "Salli, kotini on liian kylmä. Mitä teen?" Joona kysyi hengästyneenä.

Salli katsoi ulos ja näki, että pakkanen kiristyi entisestään. "Tule mukaani, Joona. Meidän täytyy mennä Karhu-Karrin kotiin. Se on tarpeeksi suuri ja lämmin kaikille."

Matkalla he tapasivat Orava-Osmon, joka oli juuri huomannut, että hänen kotinsa katto oli jäänyt ja lumi tunkeutui sisään. "Minäkin tulen mukaan," Osmo sanoi ja otti mukaansa säkkillisen vilttejä ja kuivattuja tammenterhoja.

Kun he saapuivat Karhu-Karrin talolle, Pöllö-Paula oli jo paikalla ohjaamassa eläimiä sisään. "Kaikki sisälle rauhassa ja järjestyksessä," Paula sanoi. "Älkää hätiköikö, niin kaikki sujuu paremmin."

Karri oli syyttänyt suuren nuotion, joka lämmitti koko taloa. "Tervetuloa, ystävät. Täällä olette turvassa," hän sanoi ja ojensi lämpimiä juomia saapuville.

Eläimet asettuivat mukavasti ja jakoivat tuomansa ruoat. Siili-Salli levitti vilttejä lattialle, ja Orava-Osmo asetteli tammenterhot yhteiseen koriin. Jänö-Joona istui nuotion äärellä ja huokaisi helpotuksesta. "Onneksi kaikki toimivat rauhallisesti ja järjestelmällisesti. Muuten olisin ollut pulassa," hän sanoi.

Kun aamu koitti, pakkanen oli hieman lauhtunut, ja kylän polut kimaltelivat kirkkaassa auringonvalossa. Eläimet astuivat varovasti ulos ja huomasivat, että he olivat selvinneet yhdessä pahimmasta pakkasyöstä.

"Tämä oli hyvä muistutus siitä, kuinka tärkeää on olla valmis ja toimia yhdessä," Pöllö-Paula sanoi. "Rauhallinen ja yhteinen toiminta auttoi meitä selviytymään tästä kylmästä yöstä."

Jänö-Joona nyökkäsi. "Ja minä opin, että vaikka tilanne tuntuisi pelottavalta, yhdessä voimme selvitä mistä tahansa."

Karhu-Karri hymyili ja lisäsi: "Muistakaa aina, että Varmalan kylässä kukaan ei jää yksin."

Yhteistyö on voimaa

Varmalan kylän joulu

Jouluaatto oli saapunut Varmalan kylään, ja kylä oli peittynyt paksuun lumivaippaan. Kylän asukkaat olivat kokoontuneet Karhu-Karrin kotiin viettämään juhlaa yhdessä. Talo oli koristeltu havunoksilla ja punaisilla marjoilla, ja suuri takkatuli loimusi lämpimänä huoneen nurkassa. Jokainen toi mukanaan jotain yhteiseen juhlaan: Orava-Osmo toi tammenterhoja, Siili-Salli leipoi pähkinäkakkuja, ja Jänö-Joona kantoi mukanaan suuren korin täynnä porkkanoita.

”Tämä vuosi on ollut täynnä haasteita, mutta myös paljon oppimista,” Pöllö-Paula sanoi, kun kaikki olivat asettuneet takan äärelle. ”Olemme oppineet, että yhteisöllisyys ja toistemme auttaminen ovat tärkeimmät voimavaramme.”

Kesken juhlan ovelta kuului kevyt koputus. Karhu-Karri avasi oven, ja sisään astui ketunpoikanen perheineen. He olivat olleet osa kaukaa saapuneita eläimiä, jotka olivat menettäneet kotinsa metsäpalossa aiemmin kesällä.

”Toivottavasti emme häiritse, mutta halusimme kiittää teitä kaikesta avusta,” ketunpoikanen sanoi ujusti. ”Ilman teitä emme olisi selvinneet.”

”Tervetuloa!” Karhu-Karri sanoi hymyillen ja ojensi heille lämpimiä vilttejä. ”Tämä juhla on kaikille ystävillemme, niin uusille kuin vanhoillekin.”

Kun kaikki olivat asettuneet paikoilleen, Pöllö-Paula otti esiin pienen muistikirjan. ”Muistellaanpa yhdessä, mitä olemme oppineet tänä vuonna,” hän ehdotti.

Ensimmäisenä Orava-Osmo kertoi sadevesisäiliöistä, jotka olivat auttaneet kylää kuivan kesän aikana. ”Se oli hyvä muistutus siitä, että vesi on arvokasta ja sitä kannattaa säästää,” Osmo sanoi.

Siili-Salli muistutti, miten tärkeää on pitää varastot järjestyksessä. ”Kun varasto on kunnossa, ei tarvitse huolehtia yllättävistä tilanteista,” hän sanoi.

Jänö-Joona puolestaan kertoi, miten hän oli oppinut rauhoittumaan talvimyrskyn aikana. ”Rauhallinen mieli auttaa löytämään ratkaisuja, vaikka tilanne tuntuisi pelottavalta,” hän sanoi.

Ketunpoikanen nosti katseensa ja sanoi: ”Ja me olemme oppineet, että ystävällisyys ja toisten auttaminen voivat pelastaa kokonaisen perheen.”

Kun ilta eteni, eläimet jakoivat lahjoja ja lauloivat yhdessä joululauluja. Lämmin tunnelma täytti Karhu-Karrin kodin, ja kaikki tunsivat olevansa osa jotain suurempaa.

”Tämä on ollut unohtumaton vuosi,” Pöllö-Paula sanoi lopuksi. ”Kiitos, että olette kaikki täällä. Yhdessä olemme vahvempia kuin yksin.”

Kun juhla päättyi ja eläimet lähtivät koteihinsa, he tiesivät, että Varmalan kylä oli enemmän kuin pelkkä paikka. Se oli yhteisö, jossa jokainen piti huolta toisistaan.

Yhteisöllisyys ja toisten auttaminen ovat suurimpia lahjoja joita voimme antaa ja saada

Varautuminen vaikeuksiin hyvissä ajoin on viisautta

Ensiapu on taito, joka voi auttaa sinua ja muita hädän hetkellä.

Kotivara tuo turvaa, mutta sitä täytyy hoitaa säännöllisesti

Toisen auttaminen on tärkeää kun kohtaamme yhteisiä suuria haasteita

Tiedä mistä saat apua ja pysy rauhallisena, jos eksyt

Vesi on tärkeää ja sitä kannattaa säästää tulevia tarpeita varten

Pimeys ei ole pelottavaa, kun sinulla on valoa ja olet valmistautunut

Kodin turvallisuus alkaa pienistä teoista

Turvallinen toiminta on tärkeää tulta käsitellessä

Rauhallinen mieli auttaa selviytymään vaikeistakin tilanteista

Yhteistyö on voimaa

Yhteisöllisyys ja toisten auttaminen ovat suurimpia lahjoja joita voimme antaa ja saada